

פרק 1

הפיאט הקטנה מיטלטלת בעיקול הכניסה לכביש החוף. הספסל האחורי גדוש בארגזי קרטון. מקדימה יושבים אימו והוא, היא נוהגת. פתאום הוא מבחין שהאוטו מזזוג בין המסלולים הריקים ממכוניות. ההכרה מבזיקה כברק מאיים — היא מאבדת את השליטה בהגה. בתושייה, שבמבט לאחור לא ידע מהיכן גייס, הוא שולח את ידו השמאלית, אוחז בהגה ומייצב אותו. אימו מביטה בו מופתעת, מזועזעת ומבולבלת. כשהוא מרפה את אחיזתו בהגה היא חוזרת להביט קדימה אל הכביש שלפניהם, מכוונת את הרכב למסלול הימני. שתיקה מוחלטת שוררת בחלל המכונית. הריב האחרון הסתיים בהבנה שעדיף שהם לא ידברו ביניהם. וכעת, למרות הסכנה הגדולה שחלפה, הם ממשיכים לשתוק. מד מיכל הדלק מורה על פחות מרבע טנק. היא מטה את המכונית מהדרך הראשית אל תחנת הדלק חבצלת השרון. אחרי שהמתדלק מסיים היא שוברת את השתיקה: "בוא, נשתה כאן כוס קפה," מצביעה על פונדק הדרכים שבתחנה. הוא יוצא מהמכונית ונכנס אחריה. הם מתיישבים לשולחן מצופה בפורמייקה תכלכלה ודביקה. היא אומרת, "רז, מעבר להכול אני רוצה שתפנים שאני מאוד מאוד דואגת לך. פוחדת שיקראו לי לזהות אותך כשתהיה זרוק באיזשהו תא שירותים, גוסס מאידס עם מזרק תקוע בזרוע." "מה?" הוא פולט תוך רתיעה וחושב, אחרי שהתוודיתי בפניה שאני מעשן חשיש היא כבר הפכה אותי לנרקומן גמור שהגווייה שלו זרוקה בשירותים ציבוריים באמצע עיר. היא לגמרי לא מכירה אותי, את הזהירות והפחדנות הבסיסית שהיא עצמה השרישה בי. "אני לא אדבק באידס ואת לא תצטרכי לזהות אותי בשום תא שירותים. אל תדאגי. אני אשמור על עצמי ואסתדר יפה בתל אביב. ועכשיו בואי נחזור למכונית ונצא לדרך, אני רוצה כבר להגיע אל הדירה."

הם מתקרבים לעיר. מבטו מתמקד בבניינים הגבוהים המקדמים את הבאים אל תל אביב מצד צפון. מי גר שם? בטח אנשים עשירים מאוד. הנשים מתוקתקות ולגברים יש כרס מהודקת בחגורה מעל מכנסיים מגוהצים היטב. הילדים שלהם גולשי גלים בחוף הים הקרוב. אם אני הייתי מבקר באחת הדירות האלה אז בטח הייתי משותק מרוב מבוכה, האנשים שם היו נראים לי אלוהיים. הוא מצדד מבט אל אימו. נדמה לו שיש הבעת הקלה על פניה. הדרך קרבה לסיומה. מרחוב אבן גבירול הם פונים לרחוב הבשן והיא מחנה את המכונית בסמוך לשפת מדרכה צבועה באדום-לבן. לפני כשבועיים, כשהגיע לתל אביב כדי לחפש מקום לגור, היה נדמה לו שבזיכרונו הוא צילם את הבניין שבו מצא דירה. הוא סומך על חוש הניווט המחודד שלו, ומבלי לוודא את מספר הבית יוצא מהמכונית ונושא עימו ארגז גדוש. בעודו צועד אל עבר הכניסה לחדר המדרגות מקדמת את פניו יללה אלאנושית. על כיסא קטן, סמוך לשולחן כיתת בית ספר, יושב אדם. במבט ראשון אי אפשר לדעת בבירור האם זה זכר או נקבה. זקן דליל מכסה סנטר, שפם מעל לשפה העליונה. שדיים לא קטנים. זעקתו היא תחינה מבולבלת ומאוימת מהופעתו של רז, שגם הוא נבהל ומתחלחל. הוא מסיט את מבטו כדי שלא לראות את האדם שלפניו, ואז מבטו נתקל בשלט — הבשן 3, והוא נוכח בטעותו. נושם לרווחה, מסתובב ומזדרז לצאת שוב אל הרחוב. לאימו הוא מסמן לעבר הבניין הסמוך ופונה להיכנס לשם. כדי שלא לקבל קנס על חניה במקום אסור היא נשארת במכונית. ארגז אחרי ארגז הוא מעלה אל הדירה שבקומה השלישית. באותו הערב, כמה שעות אחרי שאימו יצאה לדרכה, מתעורר הריגוש. ליבו הולם מהר וחזק והוא

ממלמל כמעט ללא קול, אף אחד לא מכיר אותי כאן בעיר הזאת. סוף־סוף אני אנונימי ויכול לעשות את כל מה שאני רוצה מבלי לתת דין וחשבון לאיש. התחושה הזו מרוממת את רוחו בשעת ערב זו. כבר למחרת בבוקר היא משתנה והופכת לתחושות ניכור ואיבה כלפי העיר הזרה. כשהוא יורד אל הרחוב נמשך מבטו ומתמקד בחבלי הכביסה שמתחת לחלון קומת הקרקע בבניין הפינתי שממול. בגד שחור ומבריק, שמרחוק נראה כבגד ריקוד, תלוי שם. הוא חוצה את רחוב אבן גבירול וקונה חומוס בפיתה ב'פלאפל חבשוש'. בדרכו חזרה לדירה עובר מולו גבר שמן שנראה בגיל חמישים. הלה אוהז במרפק, מהדק פיסת תחבושת על מה שנראה כדימום קל. הוא עוצר את רגל, "בחור, בחור, תעזור לי בבקשה. נחתכתי ביד ואני מדמם. אתה בטח גר פה קרוב ויש לך בבית מים זורמים וקצת יוד." האינסטינקט הראשוני הוא לעזור לאדם הזה, להעלות אותו לדירה ולתת לו את האמצעים לחיטוי הפצע. אבל רז חש שאולי יש כאן מניע לא תמים. ממהר להסתלק מבלי לומר מילה. הגבר קורא לו מאחוריו, "למה אתה לא עוזר לי?" איזה טיפוסים יש בעיר הזאת, מציין לעצמו. המחשבה על טלפיו המדממים של אותו הגבר, על שער גופו והזיעה שוודאי נודפת ממנו, דוחה ומאיימת. הרי מספיקה טיפה אחת של דם נגוע כדי להידבק במחלה הקטלנית שכולם מדברים עליה. ועם זאת מתגנבת מחשבה על גופו שלו, הדק, הנערי.

הוא ניגש להמשיך בסידור חפציו. ארון העץ החום, המכסה את כל הקיר הדרומי בדירת החדר וחצי, מתמלא עד חציו בארגזי הכתבים והספרים שהוא נושא עימו מדירה לדירה. לילה מגיע. למרות ההשפעה המעייפת של החשיש שעישן, הוא אינו נרדם. משהו מתוח, כמו מיתר עבה, רוטט ומהדהד בבטנו. קולות המאבק הפנימי עדיין גולמיים. שעון הקיר, אותו מיקם מוקדם יותר באותו הערב סמוך לדלת הכניסה מורה על השעה שתיים וחצי לפנות בוקר. התחושה החריפה של האנונימיות מכריעה את המאבק.

הוא נועל נעלי ספורט עם סוליות גומי, ובצעדים חרישיים גומע את גרמי המדרגות עד לרחוב הלילי. נעמד בכניסה לבניין ומביט באותו בגד ריקוד התלוי על חבלי הכביסה בחצר הבניין שממול, מבהיק באור פנס רחוב מרוחק. חוצה את הכביש ומתקרב לשם. פוסע הלוך ושוב על המדרכה שלפני הבניין. נשען לרגע אל מעקה החצר. עובר את הפינה, מסתובב וחוזר. שקט מוחלט שורר. ברחוב אין אדם מלבדו. מחלון חדר האמבטיה שבקומת הקרקע בוקע אור קלוש וסטטי המאיר מעומק הדירה. בזריזות הוא מתגנב לאורך השביל המוביל אל פחי האשפה שבחצר, ואז שומע קול צעדים מהרחוב. נעמד בגבו אל המדרכה ועושה כאילו נכנס לחצר כדי להשתין. עובר האורח חולף, וקול צעדיו נמוג באוויר הלילה הלח. בינו לבין חבלי הכביסה מפרידים כעת כשני מטרים. הוא מתכופף, עובר תחתם, שולח ידו ותולש את בגד הריקוד. האטב שנותר על החבל מזדעזע. טומן את הבגד מתחת לחולצה וממהר להסתלק. גומע את המדרגות בצעדי חתול מהירים ונכנס אל הדירה. מתפשט ואז לובש את הבגד, המזכיר בצורתו בגד ים שלם. זה קטן עליו בכמה מידות, לוחץ על גופו, קר ורטוב. הבבואה המשתקפת במראה הקבועה בדלת ארון העץ מטרידה. נדמה לו שהשיער המקורזל שעל רגליו הוא המחסום שעומד בינו לבין פורקן. ניגש אל חדר האמבטיה. מתוך ארגז הוא שולף שפופרת קצף גילוח ומקל פלסטיק שבראשו מלבן שלושת הסכינים. נכנס לאמבטיה. מרטיב את רגליו במים חמים, מורח עליהן קצף, ומתחיל לגלח. העור מעקצץ. פה ושם בוקעות טיפות דם. כעבור כמה דקות הרגליים נראות חלקות ואדומות. הוא חוזר אל חדר המגורים ושוב לובש את בגד הריקוד. מפנה את גבו לראי, מסובב ראשו וסוקר את הישבן, הירכיים, המותניים. הרגליים אמנם שרוטות והבגד קר למגע, אך די במראה חלקלקות העור כדי לגרות אותו. הוא נוגע בעצמו שמתחת לבד הדק ומהר מאוד מגיעה האורגזמה. אחרי שהכול נגמר

הוא חש צורך עז לשכב, לעצום עיניים, לישון ולשכוח. אבל לפני שישכב הוא מאלץ את עצמו להוציא מחברת מארון העץ ולכתוב שם כמה משפטים.

בבוקר, שיירי מראות ליל אתמול עולים בתודעתו כמו מזון מתעכל שהשיהוק מאזכר את טעמו. מניסיונו הקצר במגורים בדירה הקודמת הוא יודע שפעולת ניקוי הדירה תעזור לו לשכוח ולעבור הלאה. יורד אל חנות לחומרי ניקוי, רוכש דלי, סמרטוט רצפה, מגב, ומכל גדול של נוזל לשטיפת רצפות בניחוח לוונדר. חוזר אל הדירה, מציף את הרצפה במים מסובנים, ובתנועות רחבות משפשף את הרצפות ומספיג את המים בעזרת מה שקנה. בכל הנפה של מוט העץ עם המגב, הוא חש הקלה. כמו הדיח לא רק את רצפות הדירה אלא גם את קרקע נפשו. הבוקר מאיר, הדירה נקיה. זו כעת דירה שלו ואף אחד לא יכול להפריע לו ולהפר את בדידותו מבלי שיסכים. הוא מרגיש הרבה יותר בטוח. לסיום מלאכת הניקוי הוא יורד אל פחי האשפה כדי לזרוק את שקית הניילון שבה אסף לכלוך. אחרי שמכסה הפח התל אביבי הירקרק נטרק ושוב סוגר על פח הזבל, הוא מרים את מבטו ורואה על המדרכה שממול גבר מקריח, גבוה ורחב. שיער צדעיו שחור וטרם זרקו בו שיבה. הגבר אוחז בכף ידה של נערה שנראית כבת ארבע-עשרה ולה עיניים ירוקות גדולות ושיער אסוף לזנב סוס. היא מושכת בידו של אביה כדי להסב את תשומת ליבו. רומזת לכיוון רז שעומד בתוך המבנה הקטן והחשוף של פחי הזבל, וכמו אומרת — זה הוא! זה הוא! האב מושך בכתפיו, מעגל את שפתיו ובקול רם מסנן "טפו", ויורק הצידה. הם פוסעים בשביל אל חדר המדרגות של הבניין הפינתי, הגבר סוגר אחריהם את דלת המבוא. רז נבהל. הילדה הזו כנראה הבחינה בו אתמול בלילה, אומר לעצמו וממהר לעלות ולנעול אחריו את דלת הדירה. מתיישב על הכורסה המרופדת בד דהוי. באצבעות רועדות הוא מחמם את נייר הכסף עליו הניח את חתיכת החשיש. כשעולה סליל דק של עשן מהחומר הוא מועך אותו אל תוך ערימה קטנה של טבק. את התערובת הוא מהדק בתוך ראש הבאנג המאולתר, מצית ומעשן. השפעת הקנאביס מהירה וחזקה, זה קצת מרגיע אותו והוא נשען לאחור אל מושב הכורסה. השאלות עולות ועולות. למה הוא חייב להשפיל את עצמו? לפגוע בגבריות שלו, בגופו, בכבודו העצמי? להיות מישהו שכשרואים אותו אז יורקים הצידה? האם הוא באמת כזה מופרע? כזה סוטה? ומה יהיה איתו? הרי הם יכלו להזמין משטרה כדי שיעצרו אותו. מה היה קורה אז? ואולי הם כבר הזמינו? ואולי מחפשים אותו ממש עכשיו? גנבה של בגד מחבל כביסה היא אולי לא עבירה חמורה, אבל זה מיד מגדיר אדם כסוטה, כעברייך מין. מה יהיה אם גם אותו יגדירו ככה?